

Arne Skjeflo og «det klimateologiske presteskap»

I siste nummer av Tidende (118: 2) anklager Arne Skjeflo FNs klimapanel for uredelighet. Foranledningen for angrepet er et avsnitt i en petit/kommentarartikkel jeg skrev i Tidendes julenummer, «Om hundrede år er alting glemt», der jeg nevnte drivhuseffekten som trussel for livet på kloden. Skjeflo benytter anledningen til å gå i rette med «klimateologien», i særdeleshet FNs klimapanel, som han sier er «befolket av rettroende. De vantro kommer ikke inn, eller de utstøtes».

Jeg mener Skjeflo tar feil; panelet består ikke av et utvalg «rettroende», men av forskere fra flere felter. De representerer et bredt meningspekter der ulike oppfatninger kommer frem. Rapportene fra panelet er imidlertid utformet som kompromisser der ytterliggående standpunkter på begge fløyer er utelatt. Rapportene bygger blant annet på historiske dataserier og

søker å forutsi med grader av sannsynlighet hvordan klimaet vil utvikle seg under gitte forutsetninger, blant annet omfanget av klimagasser. Ferske tall vitner om at utslippene og klimaendringene er verre enn den 4. og hittil siste rapporten fra panelet tyder på. Som ellers i FN-systemet, påvirkes klimapanelet også av politiske standpunkter i medlemslandene. Noen land søker å dysse ned alvorligheten av klimaendringene, andre er livredde og krever aksjon. Skjeflo hevder at det er påvist feil og mangler ved materialet fra klimapanelet, sågar «ren svindel». Hvor han har det fra, oppgir han ikke, men helgarderer med å føye til at slutningene likevel kan stemme. Så da så.

Jeg gir meg ikke ut for å ha forskerkompetanse på klimaspørsmål. Så vidt jeg skjønner har ikke Skjeflo det heller. Han nøyer seg med å harselere over et mindretall forskere som på 60-tallet tok feil, men unnlater å nevne det

overveldende flertall av naturvitenskapelige forskere som fikk rett – helt eller delvis.

Petitartikkelen Skjeflo viser til har jeg skrevet med referanse til tidsskriftet *New Scientist* – av interesse for en sak som jeg, og mange med meg, mener er blant de viktigste i vår tid. Skjeflo ønsker seg Tidende som klimadebattfri og konfesjonsløs sone. Selv vil Skjeflo bevare tvilen i sitt hjerte: «Et fristed burde vi jo ha». Jeg er enig i at det ville være deilig å kunne søke skjul for alt maset, Fredsprisen og røkla. Arne Skjeflo kan trøste seg med at hvis klimaet noen gang går helt av skafet, har både han og jeg for lengst takket for oss – med >99 % sannsynlighet.

Leif Arne Heløe

E-postadresse: leif.heloe@nibr.no